

en betydelig Hjælp; vi vil forbeholde os at stille Forslag om, at saadan Hjælp allerede tilsiges nu i det Omfang, som den kan ventes givet, og vi haaber, at alle Partier vil være med til at yde en saadan Hjælp. Brændsel skal alle have, og der er, som sagt, desværre ingen Udsigt til, at Brændselspriserne vil dale i den kommende Tid. Der er i hvert Fald i Øjeblikket snarere Tendens til, at baade det udenlandske og det indenlandske Brændsel vil stige i Pris. Kørselsomkostningerne har ganske utvivlsomt bidraget til at forhøje Prisen paa Tørv og Brænde, som findes indenfor Landets Grænser. Dertil kommer for øvrigt, at der siden sidste Vinter har fundet en Forhøjelse Sted af Maksimalpriserne saavel paa Tørv som paa en Del af Brændet. Man kan selvfølgelig forhandle om, hvor meget der skal fastsættes som Statens Tilskud, og hvor meget Kommunerne skal betale, men jeg maa mene, at man ikke kan sætte det Beløb, der kan være Tale om til Brændselshjælp, væsentligt under det Beløb, der blev ydet i Fjor.

Det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, sagde, at efter at man nu var naaet dertil, at Lønniveauet og Prisniveauet var udlignede, saaledes at det indbyrdes Forhold var det samme som før Krigen, var der egentlig ikke længere nogen Begrundelse for at yde Dyrtidshjælp, saa behøvede man ikke nogen Dyrtidslov. Jeg forstod ham da ogsaa saaledes, at det var hans og Venstres Opfattelse, at Dyrtidsloven i det væsentlige burde ophøre. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af, at Pris- og Lønniveauet er udlignet, men selv om saa var, maa det sikkert erkendes, at mangfoldige Mennesker har vanskelige Kaar, og at der kan være god Grund til at yde dem nogen Hjælp. Forholdet er ganske utvivlsomt dette, at en meget stor Del af Befolkningen ikke har været i Stand til at sætte deres Indtægter i Vejret, saaledes at det ikke kan siges om dem, at de har faaet deres Indtægter forhøjet i Forhold til de forøgede Udgifter, som de nødvendigvis maa staa overfor paa Grund af de forandrede Prisforhold. Man kan naturligvis henvise saadanne Mennesker til Hjælpekassen, men det vilde dog i hvert Fald foreløbig være det rigtigste at yde dem Hjælp i Henhold til Bestemmelserne i Dyrtidsloven.

Jeg vil paa ingen Maade bestride Rigtigheden af de statistiske Opgivelser, der er givne os, men for det første ved man ikke noget bestemt om, paa hvilket Grundlag man er kommet til de Tal og de Opgørelser,

der her foreligger, og for det andet forekommer det mig, at man ved at gennemgaa Priserne paa de forskellige Livsfor nødenheder og sammenholde dem med Priserne før Krigen i Forhold til Lønningerne før Krigen maa naa til det Resultat, at Lønniveauet i meget stor Udstrækning ikke er kommet paa Højde med Prisniveauet. For mange Nødvendighedsartiklers Vedkommende er Forholdet dette, at man skal baade 200 og 300 pCt. over det, man skulde betale før Krigen. Jeg vil blot nævne en saa almindelig Ting som Klædevarer. Enhver, som i disse Tider bestiller et Sæt Tøj, vil erfare, at han maa betale mindst 3 Gange det, man maatte betale for et tilsvarende Sæt Tøj før Krigen. Jeg har allerede nævnt, at Brændsel i hvert Fald i Provinsen ganske utvivlsomt, naar der er Tale om udenlandsk Brændsel, maa betales med 400 pCt. over det normale. For andre Tings Vedkommende er der det samme Forhold. Man kan derfor med Rette gøre gældende, at der endnu er Grund til Dyrtidsforanstaltninger.

Jeg forstod det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, saaledes, at han egentlig ogsaa var imod den foreslaaede nye § 2, idet han udtalte Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt at anvende et saa stort Beløb som det, der her er foreslaaet. Det forekommer mig, at man ikke kan stille noget mindre Beløb til Raadighed for Kommunerne, og da Kommunerne under alle Omstændigheder selv skal yde $\frac{1}{3}$, forekommer det mig, at man deri har en Garanti for, at der ikke bliver anvendt mere, end der er Brug for. Af den Oversigt, der i Bilagene findes over de Besvarelser, de forskellige Kommunalbestyrelser har givet paa de stillede Spørgsmaal, erfarer man ogsaa, at en overvejende Del af Landkommunerne og saa at sige alle Købstadkommunerne har ønsket Gyldigheden af Dyrtidslovbestemmelserne forlænget, og Kommunalbestyrelserne maa jo siges i denne Sag at være de egentlig sagkyndige, de Myndigheder, der her staaar Befolkningen nærmest og derfor er bedst skikkede til at udtale sig om, hvorvidt der fremdeles skal træffes Dyrtidsforanstaltninger og da i hvilket Omfang. Vi kan give de foreslaaede Bestemmelser i § 2 vor Tilslutning og vil meget bede om, at man ikke beskærer det Beløb, der stilles til Raadighed for Kommunerne.

Det samme gælder Bestemmelserne i den gamle Dyrtidslovs § 4, hvilken Paragraph det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, helt vilde lade gaa ud. Jeg beklager